

[Formanden.]
(Ophold). Da det ikke er tilfældet, er lovforslaget bortfaldet.

Helge Larsen: Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sluttede med at sige, at vi nu får en lov om ministres ansvarlighed. Det er ganske rigtigt, og når jeg vil knytte en enkelt lille kommentar dertil, er det blot, for at der ikke i befolkningen — jeg tror ikke hos det ærede medlem og heller ikke her i salen — skal danne sig den opfattelse af denne nye lovgivning, at vi ikke har haft et ministeransvar tidligere. Det har vi haft, så længe vi har haft ministre. Men det, der sker nu, er altså, at man formulerer dette ministeransvar i en særlig lov. Jeg skal da anbefale, at man vedtager det foreliggende lovforslag, og skal også anbefale de stillede ændringsforslag, som tydeliggør lovforslaget på et par punkter. Jeg synes ikke helt, det gælder, hvad lovens titel angår, idet man går over til betegnelsen „ministres ansvarlighed“ i stedet for det oprindelige „ministres ansvar“. Men jeg mener, det er rimeligt at foretage denne ændring, idet man dermed følger samme formulering som anvendes i grundloven.

Så vil jeg i øvrigt gerne gøre en enkelt bemærkning til et punkt i betænkningen, som det ærede medlem frk. Helga Pedersen var inde på. Det er det, der vedrører spørgsmålet om ministres retlige ansvar for tilsidesættelse af en folketingsbeslutning, et spørgsmål, der — som det blev nævnt — har været drøftet meget indgående i udvalget. Jeg skal gerne indrømme, at jeg hører til dem, der finder, at en ministers tilsidesættelse eller undladelse af at gennemføre noget, der måtte være vedtaget i en folketingsbeslutning, først og fremmest er et parlamentarisk anliggende. Jeg finder, at dette, at en minister tilsidesætter eller undlader at foretage et eller andet, som måtte være pålagt ham gennem en folketingsbeslutning, er en sag, der først og fremmest vedrører folketinget og altså må medføre parlamentariske konsekvenser. Jeg vil ikke udelukke — hvis jeg havde gjort det, kunne jeg jo heller ikke have tiltrådt det, der står skrevet i betænkningen — at der også kan foreligge et retligt ansvar, men først og fremmest betragter jeg det som et parlamentarisk ansvar.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale ændringsforslagene og selve lovforslaget.

Herluf Rasmussen: Som det allerede blev sagt af mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, ved første behandling, er der grund til at takke regeringen, fordi man har mandet sig op til at komme med dette lovforslag om ministres ansvar. Men når dette er sagt, er der vel også grund til at bemærke, at der allerede fra anden side var fremsat lovforslag i samme retning, og deres befordrende virkning kan man vel ikke underkende.

De to lovforslag, som er fremsat henholdsvis af partiet de uafhængige og af venstre og de konservative, har været med i udvalgsarbejdet, og som det fremgår af betænkningen, har man opnået enighed om at gå ind for det af regeringen fremsatte lovforslag. De ændringer, det er undergået, og som ligeledes har fået enstemmig tilslutning, kan vi også medvirke til her i salen; det drejer sig om ændringsforslagene nr. 1, 2 og 3, og dem anbefaler vi.

Jeg tror ikke, at disse ændringer betyder noget reelt, i hvert tilfælde forekommer det mig ligeegyldigt, om man benytter ordet ansvar fremfor det nu foreslåede ord ansvarlighed i titlen. De to andre ændringsforslag skulle betyde en præcisering, og det kan vi selvfølgelig ikke have noget imod, selv om jeg mener at kunne konstatere, at der er delte meninger om nytten af denne præcisering.

Om selve lovforslaget skal jeg i øvrigt ikke gøre mange kommentarer, men da de andre lovforslag er gledet lidt i baggrunden, er der vel grund til at give en begrundelse af, hvorfor vi har foretrukket regeringens lovforslag fremfor de øvrige. Det af den højtærede justitsminister fremsatte lovforslag er efter vor opfattelse prisværdig kort og derfor også let overskueligt, medens de to andre lovforslag efter vor opfattelse er tunge og besværlige. Udformningen af regeringens lovforslags § 2 er vel bedst at bruge til sammenligningen.

Vi kan måske give udtryk for en lille smule betænkelighed med hensyn til regeringsforslagets § 7, hvor forældelse omtales. Den foreskrevne forældelsesfrist er jo en skærpelse i henhold til straffeloven — det er i hvert fald blevet sagt over for mig —